

Un punt és un punt

L'Olot va puntuar per primera vegada aquest curs amb un empat contra el Lleida

Els lleidatans van igualar el gol inicial d'Uri Santos amb un llançament des dels onze metres, quan els olotins tenien el partit on volien

Guanyar era un desig, però sumar començava a ser imprescindible. Per una lògica qüestió d'autoestima, l'Olot tenia la necessitat imperiosa d'estrenar el seu caseller en la classificació, encara que només fos amb un punt. Els va buscar tots tres i va començar amb bon peu per emportar-se'ls, però el Lleida Esportiu també jugava. I l'equip del Segrià, un dels galls de la categoria, va demostrar molta solidesa i saber fer.

Segurament, l'equip d'Imanol Idukez no era el rival idoni per aconseguir la primera victòria del curs. De fet, tampoc no ho eren ni l'Alcoià ni el Vila-real B, ni ho seran el Reus ni el Barça B en les pròximes jornades. Però després de dues setmanes sense poder puntuar, les excuses ja no servien. L'Olot s'havia d'oblidar dels jugadors que tenia a davant i corregir els seus propis errors. Ho va fer a mitges, i, per això, va empatar.

Lluny de ser conservadors, o de sortir amb por, els olotins van començar el partit decidits a assumir el control de la situació. Van tornar a guanyar la batalla de la possessió en la primera part i, fins i tot, es van avançar en el resultat. Tres jugadors van construir una jugada perfecta abans que es complís la primera mitja hora de joc: Sergio Ortiz va enviar una gran centrada, a l'interior de l'àrea, cap a Sana, que la va despenjar amb el pit perquè Uri, amb tot a favor, afusellés Crespo amb un xut a boca de canó (29').

El penal decisiuEren els millors minuts de l'Olot. Fins i tot, Gato va estar a prop del 2-0 amb un xut que va tancar Toño Vázquez (37'), però la tendència del partit va canviar de cop i volta (39'). La culpa va ser d'un contraatac lleidatà que va acabar amb un penal comès per Rojas a Colinas. L'àrbitre va veure una entrada precipitada del central colomenc a l'extrem basc, quan aquest semblava que ja havia perdut l'avantatge que tenia. Des dels onze metres, Diego va enganyar Wilfred i va situar l'1-1.

El resultat ja no es va moure més, i això que encara quedaven cinc minuts de la primera part i tota la segona. Abans del descans, Uri Santos hauria pogut fer el 2-1; la defensa del Lleida li va deixar molt d'espai quan va entrar a dins de l'àrea, però el seu xut va sortir fregant el pal esquerre de la porteria de Crespo. Ara bé, en la represa, l'aixeta de les ocasions va deixar de rajar. Només ho va fer amb comptagotes. Onwu perdonaEls dos equips van crear perill amb jugades ràpides que buscaven l'esquena dels defenses, però qui va disposar de l'oportunitat més clara de la segona meitat va ser el Lleida. Quan només quedaven deu minuts per al final, el davanter Manu Onwu, que havia acabat d'entrar al terreny de joc, es va quedar sol davant de Wilfred. Va intentar sorprendre'l amb una vaselina que va morir desviada per sobre del travesser.

Ja en el temps de descompte, Ismael Traoré va veure la segona targeta groga i va deixar l'Olot amb un home menys. El Lleida, però, no va tenir temps d'intimidat els olotins i va acabar firmant un empat que va deixar tothom igual de content que de descontent.

Publicat a:

-L'Esportiu. Comarques Gironines 07-09-2015 Pàgina 18

Font del document: <http://www.elpuntavui.cat/esports/article/52-futbol-catala/892720-un-punt-es-un-punt.html>